

en måde at omfordele fra fattig til rig og til at af-demokratisere samfundet på.

Det er efter vores opfattelse overklassen i ulandene og i øvrigt også i vores del af verden, der sejrer, når privatiseringerne sejrer, og derfor så Enhedslisten hellere, at indsatsen blev lagt på demokratisering af den offentlige sektor og på social omfordeling.

Vi er enige med regeringen i, at Danmark skal arbejde for større markedsadgang for ulandene til den rige verdens markedet, men vi synes, som det har været diskuteret tidligere i dag, ikke, at det er nok. Betingelserne på verdensmarkedet er så skæve, at hvis fattigdomsorienteringen skal bevares som perspektiv, må ulandene samtidig have ret til at beskytte deres egne markeder f.eks. mod subsidierede landbrugsvarer fra de rige lande.

Vi bliver ved med at få eksempler på, hvor dyrt det kan være for ulandene at liberalisere landbrugssektoren, som f.eks., da cashewproduktionen i Mozambique for nylig kollapsede takket være IMF, eller som f.eks., når Nicaraguas risproduktion torpederes af billige ris fra USA.

Hvis Enhedslistens aktuelle mål i udviklingsbistanden afslutningsvis skal udtrykkes kort, ønsker vi:

Afvikling af sammenhæng mellem dansk udviklingsbistand og den nyliberale trend. Vi vil fortsat afvise de mange bevillinger, der går gennem Finansudvalget til støtte for IMF-programmer. I stedet vil vi arbejde for, at dansk udviklingsbistand styrker demokratisering af staterne i ulandene, ikke mindst ved at styrke grupper i det civile samfund, der slås for de fattigste.

Annultering af den tredje verdens gæld, herunder også den del, der måtte vedrøre Danmark.

En aktiv dansk indsats på globalt plan for at fjerne de grundlæggende skævheder i verdensøkonomien. Det betyder som sagt ikke bare, at ulandene skal have markedsadgang, det betyder også, at der skal betales en rimelig pris for ulandsvarer, og at ulandene skal have ret til at beskytte egen produktion mod økonomiske stormmagter.

Op på den hjemlige arena vil vi godt gå imod, at nogen del af udviklingsbistanden skal kunne udvikle sig til et tagselvbord for dansk erhvervsliv uden hensyn til udviklingseffekterne af erhvervslivets engagement.

Vi har sammen med Kristeligt Folkeparti og SF været med til at fremsætte et forslag til ved-

tagelse, og det forslag til vedtagelse synes vi er det, der bedst opsummerer det skridt videre, vi kan komme i denne her debat, og derfor skal vi selvfølgelig anbefale det til vedtagelse.

Jann Sjursen (KRF):

Tirsdag i sidste uge var FN's internationale dag for afskaffelse af fattigdom; den fattigdom, som betyder, at hver fjerde menneske på jorden må klare sig for mindre end 1 dollar om dagen; den fattigdom, som tvinger mennesker til at leve uden de mest basale ting: mad, tøj, rent vand, bolig, uddannelse og sundhedsydelser.

Den stærkeste trussel mod menneskerettigheder og menneskeværdet globalt set er fattigdommen. Derfor skal Danmark give sin udviklingsbistand med udgangspunkt i, at den frem for alt er fattigdomsorienteret.

Bekæmpelse af fattigdom forbliver ved »Partnerskab 2000« den overordnede målsætning for dansk udviklingspolitik, og det er helt afgørende for Kristeligt Folkeparti. Specielt vil vi gerne se fokuseringen på fattigdommen i udmøntningen af de tværgående hensyn som miljø, kvinder, demokrati og menneskerettigheder. Det gælder også de nye højt prioriterede områder som hiv, aids, børn og unge samt forebyggelse af konflikter.

Den nye strategi inddrager således også nye hensyn i udviklingsbistanden, hensyn, som alle er velbegrundede, men som gør det endnu mere nødvendigt at fastholde fokus på netop fattigdommen.

Vi kan fra Kristeligt Folkepartis side tilslutte os de grundlæggende målsætninger og strategiske valg i »Partnerskab 2000«. Udviklingsministeren og også ministeriet fortjener efter vores opfattelse ros for den proces, der har ført til den nye strategi. Alle har haft mulighed for at deltage aktivt i processen, og der er blevet lyttet, og der er også blevet taget hensyn. Det er måske så også netop derfor, at udviklingsbistanden fremover skal ydes under hensyntagen til netop flere forhold end i dag.

Derfor Kristeligt Folkepartis klare understregning af, at en konsekvent fattigdomsorientering skal fastholdes, ikke mindst når det drejer sig om gennemførelse af sektorprogrammerne og valg af programsamarbejdslande.

Lad mig i forbindelse med spørgsmålet om valg af programsamarbejdslande, som jo følger, efter at strategien nu er fastlagt, sige, at regeringens overvejelser om at gøre Indonesien til et nyt programsamarbejdsland i Asien bestemt